

SCI-CONF.COM.UA

MODERN SCIENCE: INNOVATIONS AND PROSPECTS

**ABSTRACTS OF III INTERNATIONAL
SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE
DECEMBER 5-7, 2021**

**STOCKHOLM
2021**

MODERN SCIENCE: INNOVATIONS AND PROSPECTS

Proceedings of III International Scientific and Practical Conference

Stockholm, Sweden

5-7 December 2021

Stockholm, Sweden

2021

UDC 001.1

The 3rd International scientific and practical conference “Modern science: innovations and prospects” (December 5-7, 2021) SSPG Publish, Stockholm, Sweden. 2021. 1036 p.

ISBN 978-91-87224-02-7

The recommended citation for this publication is:

Ivanov I. Analysis of the phaunistic composition of Ukraine // Modern science: innovations and prospects. Proceedings of the 3rd International scientific and practical conference. SSPG Publish. Stockholm, Sweden. 2021. Pp. 21-27. URL: <https://sci-conf.com.ua/iii-mezhdunarodnaya-nauchno-prakticheskaya-konferentsiya-modern-science-innovations-and-prospects-5-7-dekabrya-2021-goda-stokgolm-shvetsiya-arhiv/>.

Editor

Komarytskyy M.L.

Ph.D. in Economics, Associate Professor

Collection of scientific articles published is the scientific and practical publication, which contains scientific articles of students, graduate students, Candidates and Doctors of Sciences, research workers and practitioners from Europe, Ukraine, Russia and from neighbouring countries and beyond. The articles contain the study, reflecting the processes and changes in the structure of modern science. The collection of scientific articles is for students, postgraduate students, doctoral candidates, teachers, researchers, practitioners and people interested in the trends of modern science development.

e-mail: sweden@sci-conf.com.ua

homepage: <https://sci-conf.com.ua>

©2021 Scientific Publishing Center “Sci-conf.com.ua” ®

©2021 SSPG Publish ®

©2021 Authors of the articles

178.	<i>Бережницька Г. І.</i> ПРОБЛЕМИ ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬ І НЕРАЦІОНАЛЬНОГО ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК НА ЗАКОНОДАВЧОМУ РІВНІ.	932
179.	<i>Вознюк К. Г.</i> ЩОДО ГЕНДЕРНОГО АСПЕКТУ ПІД ЧАС ПРОХОДЖЕННЯ СЛУЖБИ В ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНАХ.	936
180.	<i>Гмирко М. С., Коваль О. М.</i> ВЕРСІЯ СЛІДЧОГО У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ, ЯК ОСНОВА ОЦІНКИ ДОКАЗУ.	941
181.	<i>Гордєєва О. І., Косміна І. А.</i> ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ПРОФЕСІЙНОГО СПІЛКУВАННЯ, ЙОГО ЗАКОНОМІРНОСТІ ТА ЧИННИКИ.	945
182.	<i>Губенко В. В.</i> ДЕЯКІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ СТУДЕНТІВ-МАЙБУТНІХ УПРАВЛІНЦІВ У ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ: РОЗДУМИ.	952
183.	<i>Діщенко Д. В.</i> ЗАСТОСУВАННЯ РУКОПАШНОГО БОЮ ЯК ЗАХІД ПРИМУСУ.	958
184.	<i>Євдокименко Г. О., Федченко В. М.</i> АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ.	961
185.	<i>Коваль О. М., Отруба В. В.</i> АДВОКАТСЬКА МОНОПОЛІЯ НА ПРЕДСТАВНИЦТВО В СУДАХ НА ПРИКЛАДІ БАРИСТЕРІВ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ.	966
186.	<i>Кузніченко О. В., Мірясова В. М., Трохименко Ж. С.</i> ПИТАННЯ ЗАКОННОСТІ ВІДСТОРОНЕННЯ ВІД РОБОТИ В МОВАХ КАРАНТИНУ В УКРАЇНІ.	969
187.	<i>Кузніченко О. В., Уткіна К. С., Ручка І. В.</i> ОСНОВНІ ПИТАННЯ ЩОДО ПРАЦІ ВАГІТНИХ ЖІНОК.	972
188.	<i>Носенко М. А., Савенко В. П.</i> СПІВВІДНОШЕННЯ РЕАЛЬНОГО ТА ПОТЕНЦІЙНОГО КОНФЛІКТУ ІНТЕРЕСІВ.	978
189.	<i>Пожидасєв М. Ю.</i> ПРОБЛЕМА СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СИЛ ОХОРОНИ ПРАВОПОРЯДКУ.	982
190.	<i>Рогова О. Г.</i> ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ.	986
191.	<i>Савенко В. П., Ключіна Т. А.</i> ВВЕДЕННЯ СМЕРТНОЇ КАРИ ЯК ЗАПОБІГАННЯ ОСОБЛИВО ТЯЖКИМ ЗЛОЧИНАМ.	992
192.	<i>Савенко В. П., Лініченко Ю. А.</i> ПОНЯТТЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ.	995

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Рогова Олена Геннадіївна

к.ю.н., доцент

доцент кафедри

менеджменту і економіки в сімейній медицині

Харківська медична академія післядипломної освіти

м. Харків, Україна

Вступ. З часу проголошення незалежності Україна, як країна пострадянського простору та відносно «молода» демократія, намагається знайти свої шляхи реалізації правової політики, або, коректніше сказати – правових політик у різних сферах суспільних відносин. Пошук таких шляхів здійснюється в умовах знецінення політичної ідеології радянської доби (яка спричиняла значний вплив на форми реалізації правової політики), поступового оновлення раніше існуючих методологічних підходів правотворення та правозастосування, що не в останню чергу обумовлено процесами європейської інтеграції України, само ідентифікації нашої політичної нації, поступовим зміцненням інститутів громадянського суспільства.

Мета роботи – проаналізувати особливості реалізації правової політики в Україні з урахуванням зазначених вище чинників.

Матеріали та методи. У ході дослідження особливостей реалізації правової політики в сучасній Україні було використано методи аналізу та синтезу, системний та логічний методи, а також метод порівняльно-правових досліджень.

Результати та обговорення. Правова політика, її принципи та форми реалізації стали предметом багатьох наукових досліджень сучасних правознавців, зокрема С. Алексєєва, О. Малько, О. Минькович-Слободяник, В. Нерсисянца, М. Матузова, О. Рудневої та інших. Системний аналіз праць науковців дає підстави стверджувати, що у сучасному науковому дискурсі розуміння сутності, місця правової політики держави у житті сучасного

українського суспільства залишається неоднозначним, дискусійним, що й обумовлює перспективність та «привабливість» дослідження обраної теми.

Правова політика виникла як самостійний напрямок дослідження права в юриспруденції у другій половині XIX ст. («політика права»), завданням якої стало критичне оцінювання діючого законодавства і розробка ідей щодо удосконалення існуючого механізму правового регулювання [5, с.52].

У сучасному науковому дискурсі існують різні точки зору щодо категорії «правова політика», її змістовного наповнення, співвідношення з іншими правовими явищами. Зокрема, можна зустріти «екстремально» критичні погляди, що ставлять під сумнів обґрунтованість виокремлення такого поняття. З іншого боку, вже напрацьовано значний обсяг наукової аргументації щодо визнання правової політики як самостійного виду державної політики.

Зокрема, О. Минькович-Слободяник пропонує розглядати правову політику у декількох аспектах: 1) як самостійний вид політики (має власну суверенну структуру, зароджується і діє виключно у сфері права), 2) як обов'язкову складову будь-якої державної політики («присутня» в будь якій політиці, реалізуючи її за допомогою права) [2, с.21].

Дійсно, політика сучасних суверенних держав має на меті упорядкувати суспільні відносини у різних сферах життєдіяльності суспільства за допомогою права, з урахуванням переваг здійснення саме правової політики. На нашу думку, такими перевагами є: застосування єдиного правового інструментарію та юридичної техніки, універсальної для різних сфер правової політики; уникнення небезпеки застосування принципу політичної доцільності (коли у жертву поточній політичній ситуації можуть бути принесені непересічні соціальні цінності); упорядкування та систематизація правових приписів держави у відповідній сфері суспільних відносин носить об'єктивний характер, оскільки спирається на об'єктивні потреби державної політики.

Аналіз правової політики як самостійного виду політики держави дозволяє стверджувати, що явищами правової політики виступають всі процеси правотворення за участі держави (як головного суб'єкта правотворення) та

інших суб'єктів правотворення (органів місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства).

Водночас, характеристика правової політики як необхідної складової будь-якої державної політики акцентує увагу на правовому забезпеченні усіх інших видів державної політики.

Розмірковуючи про формування правової політики держави, О. °М. °Руднева та О. Н. Ярмиш підкреслюють, що «відсутність належного реагування з боку держави за таких умов призводить до негативних наслідків, зокрема до зростання юридичної безграмотності населення» [4]. На нашу думку, зазначений аспект – належна реакція держави – є красномовним індикатором щодо державного (політичного) режиму, рівня правосвідомості та правової культури суспільства в цілому, зацікавленості у реалізації державної політики саме у правових формах. Формат «співпраці» політики та права створює нові передумови 1) для легітимації політики, оскільки право забезпечує суспільне визнання та довіру до напрямів політики, що реалізуються у правових формах; 2) для зростання авторитету права, оскільки політика забезпечує правові приписи механізмами їх реалізації.

З іншого боку, спотворений механізм взаємодії права та політики призводить до виникнення та поширення явищ, які, здебільшого, характеризуються, як феномени правового нігілізму. Нехтування загально-правовими принципами, що часто-густо демонструє практика реалізації державної політики, призводить до розбалансування системи «стримувань та противаг», застосування так званого «ручного керування», підкорення права політичній доцільності, що врешті решт створює небезпеку встановлення авторитарних або навіть тоталітарних політичних режимів.

Як зазначає В. М. Тернавська, єдність принципів права і загальних принципів правової політики не означає, на думку дослідників, їх повного збігу. Зокрема, принципи правової політики закріплюються не лише у нормах права, але й у директивних документах; визначають не лише характер законодавства, але і практику його застосування; входять до складу базових

принципів права і являють собою конкретизацію останніх стосовно конкретної сфери чи виду діяльності [5, с. 53]. Дійсно, принципи права та правової політики є близькими, але не тотожними поняттями. Зазначені відмінності пояснюються різним соціальними ролями, які відіграють право та правова політика.

Враховуючи, що правова політика є результатом усвідомлення та артикуляції стратегічних напрямів розвитку держави (у різних сферах суспільних відносин), головним соціальним призначенням правової політики, на нашу думку, є інтеграція суспільства навколо загальносуспільних цілей, зміст яких обумовлено певним балансом цінностей публічно-правових (верховенство права, законність та правопорядок, національна безпека, захищеність прав і свобод людини і громадянина тощо) та приватноправових, а досягнення цих цілей здійснюється виключно правовими методами.

В Україні держава поки що не справляється з зазначеною місією. Більше того, суспільство, що демонструє потенціал розвитку, переросло владу, яка гальмує процес соціальних, у тому числі інноваційних, змін [3, с.88].

На нашу думку, це відбувається тому, що сучасна правова політика України не має відповідного ціннісно-правового підґрунтя, єдиного для всіх її напрямів. З урахуванням зазначеного правова політика в Україні виступає механістичним поєднанням різних напрямів державної політики, які позиціонуються як правові. Розвал Радянського Союзу та знецінення офіційної ідеології керівної ролі Комуністичної партії Радянського Союзу призвели до утворення певного ідеологічного вакууму, коли стара ідеологія втратила свої позиції у правосвідомості суспільства, а формування цілісної нової правової ідеології не відбулося. Видається, що саме такого «системоутворюючого» елемента, як правова ідеологія, бракує сьогодні правовій політиці України.

За умов плюралізму ідеологій, що гарантується Конституцією України (ст. 15), правова ідеологія має поставати як моністична (не плутати з обов'язковістю!) в її змістовному та функціональному підпорядкуванні торжеству норми права, зорієнтованості на мету та завдання процесу

соціальних змін, засобів їх правового забезпечення тощо [3, с.93].

Деякі дослідники (О. О. Іляшко, І. В. Яковюк, О. Н. Ярмиш) вбачають перспективу у розробці та ухваленні певної концепції правової політики. Зокрема, на думку О. Іляшко, відсутність формалізованої концепції правової політики зумовлює виникнення труднощів щодо окреслення пріоритетних напрямів правової політики держави. Правова політика в Україні базується на низці пріоритетів – першочергових завдань, проблем, питань, які потребують нагального вирішення державною владою. Їх першочерговість визначають відповідно до панівних у громадянському суспільстві уявлень про ієрархію соціальних цінностей [1, с.111-112].

Не можна не погодитися, що аксіологічною основою правової політики держави слугують відповідні соціальні цінності. Водночас, для українського суспільства в теперішній час є характерним значне соціальне розшарування, що спричиняє диференціацію різних соціальних прошарків та має наслідком визнання та обстоювання ними певних правових цінностей, які навряд чи можна звести до «єдиного знаменника» шляхом ухвалення формалізованої концепції правової політики. На нашу думку, легітимація такої концептуальної основи не повинна носити наказовий характер, оскільки такий шлях апріорі прирікає її на декларативність та формальний характер. Для того, щоб відбулася справжня неформальна легітимація концептуальної основи правової політики, на нашу думку, потрібна консолідація суспільства навколо спільної загальнозначущої ідеї (або правової ідеології), яка буде «привабливою» та перспективною в очах всього суспільства, а не тільки політичної еліти.

Висновки. На нашу думку, у сучасній Україні взаємодія права і політики відбувається «з претензією» на формування та реалізацію правової політики держави, хоча на практиці можна побачити декілька загрозливих індикаторів «сповзання» правової політики України у площину не права, а політики – як науки та мистецтва досягнення та реалізації влади. Зокрема: 1) неоднозначність терміну «правова політика» спричиняє поліваріантне його застосування, у тому числі – позначення цим терміном будь-яких державних заходів, які за своїм

змістом не завжди відповідають поняттю правової політики; 2) недостатня обґрунтованість змісту поняття «правова політика» призводить до політичних спекуляцій та імітації політики, яка базується на праві; 3) підміна основоположних принципів права (правотворення, правозастосування, інтерпретації та реалізації права) принципами політичної доцільності створює у суспільстві настрої неповаги до права, його знецінення та зневіри у його соціальній цінності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Іляшко О.О. Концептуальні підходи до визначення правової політики держави в умовах гібридної війни. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 3 (104). С. 105-115.

2. Минькович-Слободяник О.В. Види правової політики. *Часопис Київського університету права*. 2012. № 2. С.21-24.

3. Недюха М. Правова ідеологія українського суспільства: інноваційний потенціал процесу соціальних змін. *Політичний менеджмент*. 2013. № 59. С.86-94.

4. Руднева О. М., Ярмиш О. Н. Правова політика України: стан, проблеми концептуалізації та підвищення ефективності. *Правова політика України: концептуальні засади та механізми формування : зб. матеріалів наук.-практ. конф.* (Київ, 5 груд. 2012 р.) / за ред. О. М. Рудневої. Київ : НІСД, 2013. С. 6-26.

5. Тернавська В. М. Принципи сучасної правової політики України. *Правова держава*. 2018. № 32. С.51-56.